

И аз съм сам — но болката една ли?
 В невяра тъмна се топи сърце ми, —
 Надвисват низко облаците неми —
 Тъй виснат в мен безименни печали.

Да чакам ли — денят и днес измина
 И мойта мъжа никой не смири —
 В очите ми сълза, сълза гори,
 А в мрак мълчи печалната градина . . .

Ти ще дойдеш — знам — но къде спомен
 В мен ще тлее в оня горък час: —
 С ледни сълзи ще те срещна аз
 В моя дом безлюден и тъжовен.

*

* *

С кокетиращата прелест
 На безгрижна младина —
 Ти душата ми изпжняш
 Със възторг и светлина!

Безнадежден — в моя замък
 Аз те чакам и зова
 Да пристъпиш и ме сгрееш
 Със ласкаещи слова!

Ти не идваш — стъпки чужди
 Вжн отекват в есента.
 И до моя дом долита
 На разлюбен песента.

В тази тъжна, бледна есен
 Мене кой ще утеши,
 Та във радост да възкликнат
 Две залюбени души?

БЕЗНАДЕЖНОСТ.

В алеята е тихо,
 В алеята съм сам —
 Навсуде поглед рея
 Нататък и насам.